

forbi der var paatænkt en Omordning af Overformynderivæsenet; alt Andet have de tilfælles, og hvad der er det Væsentlige, det er, at de i begge Tilfælde have det tilfælles, at ikke noget Menneſte vilde kunne føre Anke over eller bebreide, om den til Oprykning Berettigede var blevet udnævnt, men man har med Flid ladet Spørgsmaalet henſtaa for at have Hænderne frie, forbi der er reist Spørgsmaal om en Omorganisation. Skal der altsaa nogenſinde kunne gjøres nogen Analogi gjældende, ſaa maa det være i dette Tilfælde, og jeg maa tillige tillade mig at udtale, at jeg ikke troer, at det vilde være klogt, hvis man vilde nægte Beløbet, thi naar det ærede Udvalg opſtiller ſom en Regel, at man ſkal holde paa en ubetinget Gjennemførelſe af Gageloven, ſaa er det ganſke viſt ogſaa min Mening, at der derfra ikke tør gjøres alvorlige Afvigelfer, men jeg troer, at den pønſelige Udvikling af Gageloven er den, at baade Regjeringen og Rigsdagen beſtemme dette Forhold med ſamme Die og i ſamme Mand; det vil dog være ganſke indlyſende, at derſom ſaadanne ſmaa Billighedsheſyn fra Regjeringen mod Rigsdagen, ſom at man har ladet en Mand, ſom var berettiget til at rykke op i en vakant Poſt, henſtaa i et eller flere Aar ſom konſtitueret, ſkulde drage til Følge for ham, ſaa er der overordentlig Grund for Regjeringen til at ſige: „Vi holde paa den ubetingede Gjennemførelſe af Gageloven“, eller — om jeg tør bruge et stærkt Udtryk om et meget lille Forhold — til at ſætte Haardt imod Haardt; i Virkeligheden har Rigsdagen, naar vi ſkulde tænke os den ſtaaende ſom Part ligeoverfor Regjeringen, havt den ſtore Fordeel, at Regjeringen har taget alle ſaadanne Heſyn ſom dem, der i dette Tilfælde ere blevne tagne, til Finantfernes Interesſe. Jeg vilde altsaa finde, at det vilde være en ſtor Ubillighed mod den Paagjældende, derſom den Tid ikke ſkulde komme ham tilgode, hvori han kun har ſtaaet ſom konſtitueret, netop for Rigsdagens Skyld, om jeg tør bruge det Udtryk, netop fordi der var Spørgsmaal om en Omordning af diſſe Forhold; — jeg vil tillade mig at bemærke, at han førſt blev udnævnt, eſterat det i en paaſølgende Sektion havde viſt ſig, at Juſtitsministeren ikke vilde fremkomme med et Lov-

forſlag i den Henſeende; han er nu fremkommen dermed i dette Aar, men der var en heel Sektion, hvori dette Spørgsmaal var henlagt. Ikke at tage ſaadanne Heſyn ligeoverfor Rigsdagen, er et Princip, ſom jeg vilde finde urigtigt at opſtille fra Regjeringens Side, men jeg troer heller ikke, at Rigsdagen vil opſtille ſom Princip ligeoverfor Regjeringen, at det, naar man tager ſaadanne Heſyn, ſaa ſkal gaae ud over de Enkelte; jeg vilde altsaa finde dette meget ubilligt mod den Paagjældende — dog det er en Biting for mig — men jeg vilde finde det meget henſigtsmæssigt for en god Samarbeiden i ſamme Mand mellem Regjeringen og Rigsdagen, at dette Heſyn her tages, eller med andre Ord, at Alderſtillægget bliver bevilget af Thinget. — Hvad dernæſt det Forhold angaaer, ſom er omtalt under Nr. 3, da er atter her Beløbet ſaa ubetydeligt, at det ikke kan være for Beløbets Skyld, at man enten paa den ene eller den anden Side beſtrider det; men jeg maa gjøre opmærkſom paa, at der her er Tale om en Poſt, der er tillagt en Gage af 200 Rd., og jeg forſtaaer derfor virkelig ikke, hvorledes den ærede Ordfører eller Udvalget vil kunne bebreide Regjeringen, at den, naar Poſten ſkulde beſættes, har beſat den med den dertil normerede Gage, og at den ikke i Steedet derfor har ladet Gagen falde ſom et Honorar, thi dette vilde efter min Mening have været urigtigt. Den ærede Ordfører maa altsaa ikke tage mig det ilde op, at baade Poſte og Sæt fremdeles henligge hos mig til hans behagelige Diſpoſition; jeg har ingen Brug for nogen af Delene. Det rene og klare Forhold er, at der var en Poſt paa 200 Rd., ſom ſkulde beſættes, og den blev beſat. Nu ſiger man, at der ved indtræder en Kumulation af Embeder, ſom ſtrider mod en Paragraf i Lønningſloven, men man maa herved vel erindre, hvorledes Sagen ſtillede ſig, dengang denne Kumulationsparagraf var under Forhandling. Det blev dengang, efter min Mening med fuld Tyde, gjort gjældende, at det er et ſtort Misgreb, at en Embedsmand har flere Embeder, men Sigt har hos os i den ældre Tid kun ganſke undtagelsesviis fundet Stead med Heſyn til ganſke enkelte begunſtigede Individier, og der er hos os ikke Tale om og kan ikke være Tale om en